

Дамян Дамянов

Чешма

Неук човек, човек богат,
Разбрал, че пет пари не чини
Парата, трупана с години,
Ако на този беден свят
И друго нещо не оставиш,
Платил – чешма да се направи.

Бедняк човек, но златорък
Парите взел и съградил я –
Чешма за приказ и магия,
Със девет чучура във кръг,
С две имена под два венца –
И своето, и на платеща...

Две участи, една чешма.
Кой мине, пий и споменува:
„Живели са. Не съществуват!
Човеци! Лека им земя!“
Земя на бялата пара и черна мъка,
На добротата и на усталъка.

Водата пада и гърми,
Но не в коритото, а в мене:
Земя и жадна, и рождена,
От хилядите ти чешми
Поне една ще е ли моя –
Да пишеш хладина във зноя?

Тя да те спре, кога пътуваш...
Пък даже без да споменуваш...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8068>]